

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννὰ χίλια καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Εἰκοστὴ Σεπτεμβρίου καὶ ἐνάτη,
μετὰ τόσους ἀγῶνας ῥαχάτι.

Χίλια καὶ ἑξή λογαριάζω
καὶ ὅλο ῥίμαις σὰς ταιριάζω.

Τραγουδῶ τραγουῶδι πόνου στὸν Διάδοχο τοῦ Θρόνου.

Λαὸς ἐζητωκραύγασε καὶ ἀπὸ καρδιᾶς ἐχάρη
σὰν εἶδε τὸν Διάδοχο τοῦ Θρόνου καββαλάρη
στ' ἄλογο τὸ περήφανο, τὸ χρυσοσελωμένο,
καὶ σ' ἄσπρα σκόνης σύννεφα σπαθὰ τὸ λιοκαμμένο.

Δὲν γύριζες ἀπὸ καπνούς μὲ νίκαις δαφνηφόραις,
ἀδελφία δὲν ἔξεσκλάβωσες ἀπὸ δεσμὰ Σατράπη,
καὶ μήτε κάστρα κέρδισες καὶ προπατόρων χώραις,
μὰ κέρδισες μὲ τὸν Στρατὸ τοῦ κόσμου τὴν ἀγάπη.

Κεῖτε μὲ πόνου μέσα τῆς γενεᾶς πολυπαθοῦσα:
τάχα τοῦ Θρόνου τὸ παιδί
θ' ἀκούσω νὰ τὸ κελαιδῇ
καμμιὰ μεγάλη Μοῦσα;

Σ' ἐπαγγελίας τάχα γῆ
κι ἐμένα δὲν θα φέρη;
τάχα θὰ δῶ νὰ τὸ βλογῇ
Παλαιολόγου χέρι;

Τότε στῆς ἄκραις τῶν βουνῶν Νεραΐδες λευκοφόραις
θάβγουν γυναῖκες μὲ παιδιὰ καὶ τοῦ Ζαλόγγου κόραις,
τότε καὶ ὁ κάμπος θὰ γενῇ δαφνώνας νὰ τὸ ράνη,
τότε καὶ ἡ σκόνη γύρω του θὰ γίνεται στεφάνι.

Σκέψεως ὀκνηρία καὶ γλῶσσα δραστηρία.

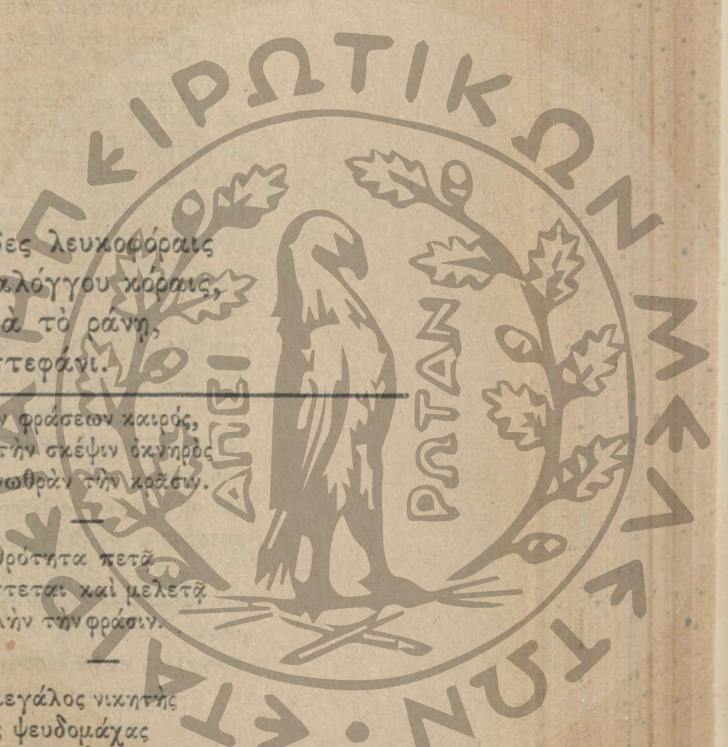
Φ. — Εἶπε λοιπὸν σὲ μερικοὺς ὁ νέος Κωνσταντῖνος
πῶς ὀκνηρία σκέψεως πολλὴ τοὺς διακρίνει,
καὶ εὐθὺς ἐσκέφθη, Περικλῆς, καὶ αὐτὸς καὶ σὺ καὶ ἐκεῖνος
πῶς μία φράσις σὰν καὶ αὐτὴ πραγματικῶς βαρύνει.

Κεῖν' ἡ πολυθρύλλητος τοῦ Διαδόχου φράσις
ἀφῆκε λέγουν ἐποχὴν,
καὶ νοῦν κεντρίζει καὶ ψυχὴν,
καὶ τὴν ἀκοὴν ὅπου σταθῇ καὶ ἀπ' ὅπου καὶ ἂν περάσῃ.

Μεγάλων φράσεων καιρός,
καὶ πᾶς τὴν σκέψιν ὀκνηρὸς
καὶ ἔχων νοθεύει τὴν καρδίαν.

Κάθε νοθεύματα πετᾷ
καὶ σκέπτεται καὶ μελετᾷ
τὴν ὑψηλὴν τὴν φράσιν.

Κεῖν' ἐγὼ μεγάλος νικητὴς
μετὰ τὰς ψευδομάχας
ἐκπλόνομαι φαρδὺς πλατὺς
στὸν καφενὲ σὰν χάλας,

και σκέπτομαι τῆς σκέψεως τὴν τόσῃν ὀκνηρίαν,
ὅπου λαμπρύνει τῶν Ρωμηῶν τὴν νέαν ἱστορίαν.

Ὁ σεβαστὸς Διάδοχος τὴν πέτυχε τὴν φράσιν,
καὶ πιθανὸν πολὺς καιρὸς καὶ χρόνος νὰ περάσῃ,
ποῦ θὰ σκεπτόμεθα γι' αὐτὴν σὲ δρόμους καὶ σὲ σπήτια
ζητῶντας γιὰ τὴν σκέψιν μας γαλόνια καὶ σειρήνια.

Τὴν φράσιν δὲ ἀκούσωμεν
τὴν νέαν τῶν καιρῶν,
καὶ τὴν χορδὴν δὲ κρούσωμεν
μὲ τόνον ὀκνηρόν.

Κι' ὅς φάλωμεν ἐγκώμια
τῶν εἰς τὰ πεζοδρομια
πηγαينوερχομένων
καὶ χαύνως σκεπτομένων.

Καθένας τὴν ἀδράνειαν τῆς σκέψεως κηρύττει,
κι' ἀπὸ μ'προστά περνᾷτε
σεῖς ὅσοι κυβερνᾶτε,
καὶ σεῖς ποῦ σχολιάζετε καθέναν κυβερνήτην.

Ἄς ἔλθῃ μ'πρὸς φιλομειδῆς
κάθε λογὰς περιπραχῆς
καὶ γ' ὡς σπουδαμπανάτος,
ποῦ τὸν ὕμνεῖ τὸ κράτος.

Καθένας ἐποχοῦμενος,
κάθε λαμπαδοχοῦμενος
καὶ κάθε κατηχοῦμενος
καὶ κάθε κατηγῶν
τὴν πλάσιν τῶν μαχῶν.

Ἄς ἔλθῃ στὴν παρέλασιν ὁ κόσμος νὰ γελάσῃ,
κι' ἡ Ρωμηοσύνη ἡ σύγχρονος ἐμπρὸς δὲ παρελάσῃ,
μ' ὅλους τοὺς διασήμεους τῆς καὶ μ' ὅλους τοὺς ἐν τέλει,
μὲ καθεμία δόξα τῆς καὶ κάθε τῆς κουρέλι.

Ἄς ἔλθῃ μ'πρὸς νὰ τὴν ἰδῶ
καὶ ξένοιαστος νὰ τραγουδῶ
μὲ σὲ τὸν στραβοκάνη
τὸς σκέψεις ποῦχει κάνει.

Τὴν βλέπω νὰ στηλώνεται
μὲ λαμπρὴν Κορῶνα,
καὶ πάει καὶ ἔαπλόνεται
μ'προστά τὸν Παρθενῶνα,
καὶ λέει στῆς κολώναις τοῦ μὲ μάτις νυσταγμένα :
σκεφθῆτε σεῖς γιὰ μένα.

Παίξουν τριγύρω τῆς βιολῆς
καὶ μ'πρὸς σὲ μνήματα παλῆα
τὴν βλέπω νὰ κοιμάται
καὶ δόξαις νὰ θυμάται.

Στὸν ὕπνῳ τῆς παρακαλεῖ
τοὺς τάφους ὁλοένα,
καὶ σὲ νεκροὺς κρυφομιλεῖ :
σκεφθῆτε σεῖς γιὰ μένα.

Μὲ νάρκης ἐμβκτήρια
μέσα σὲ κοιμητήρια
πηγαίνει νὰ φωλιάσῃ.

Κι' ὅλο προγόνους συναντᾷ
καὶ τρέχει σὲ σικίτις κοντὰ
νὰ τῆς σφικταγκαλιάσῃ.

Καὶ σκούζει καὶ παρακαλεῖ
μὲ χέρια σηκωμένα :
ἂν εἴσθε πρόγονοι καλοὶ
σκεφθῆτε σεῖς γιὰ μένα.

Στὸν λαμπρὸ τὸν ἥλιο τῆς ἡ νέας Ρωμηοσύνης
ἔαπλόνεται φαρυγὰ πλατεῖα
μὲ τὰ μεγάλα τῆς χαρτίς
καὶ τὸν καφὲ τῆς πίνας.

Ἦλπε, γιὰ μένα πάντοτε καὶ φῶς καὶ ζέστη νύχτης,
καὶ πάντα νὰ μοῦ πυρπολῆς
καὶ τὸ μεγαλὸ τῆς κεφαλῆς
καὶ τὸ μεγαλὸ τῆς ράχης.

Ἦλπε μοῦ πολυζήλευτε, παραγορῶν μου μόνον,
χρυσὴ μοῦ δόξα, νίκη μοῦ, τουφέκι μοῦ, κανόνι,
ποῦ δὲν ἀφίνει τὰ μεγαλὰ
σὲ σκέψεις βυθισμένα,
λαμπε, βασιλεὺς ψηλά,
καὶ σκεπτοῦ σὺ γιὰ μένα.

Καὶ σύ, τῆς δόξης οὐρανέ,
πανύμνητε καὶ γαλανέ,
ὅπου κανένας οὐρανὸς
δὲν ἔχει τέτοιο χρώμα,
καὶ κάθε ξένος κεχνηνὸς
μὲ χάσκον στέκει στόμα.

Σὺ, ποῦ μὲ κάνεις εὐτυχῆ,
ξαστέρωνέ μοῦ τὴν ψυχὴ
καὶ τὴν θελή μου φρένα,
καὶ σκεπτοῦ σὺ γιὰ μένα.

Τάφους προγόνων τῆς κλεινούς,
σικίτις, ἡλίους, οὐρανοὺς,
παρακαλεῖ γονυπετῆς
ἡ νέας Ρωμηοσύνης
νὰ κάνουν σκέψεις ἀντ' αὐτῆς,
μὰ δὲν ἀκοῦν ἐκεῖνοι.

Κι' ἐμπρὸς σὲ ξένους πηλαλεῖ
μὲ μάτις βουρκαωμένα,
καὶ κλαίει καὶ παρακαλεῖ :
σκεφθῆτε σεῖς γιὰ μένα.

Ἐγὼ γιὰ Κόρδονα κι' Ἑλῆα
καὶ κάλπαις ἀλαλάζω,
ἐγὼ περνῶ μὲ τὰ παλῆα
καὶ σκέψιν δὲν ἀλλάζω.

Κι' οἱ κηδεμόνες τῆς στρυφνοῖ
τὴν διώχνουν, λωποδύτην,
καὶ ξεκινᾷ γιὰ τὸ Δαφνί
καὶ τοῦ Δρομοκαίτη.

Κι' ἐκεῖ μὲ γνῶσι Μιχαλοῦς
καὶ μὲ μεγαλὰ στριμμένα
φωνάζει σ' ὅλους τοὺς τρελλοὺς :
σκεφθῆτε σεῖς γιὰ μένα.

Νανούρισμα γλυκὺ γλυκὸ
μετὰ τὴν μάχην τοῦ Τσακού.

Καὶ φρονιμεύουν οἱ τρελλοὶ
καὶ λὲν στὴν παπαρδέλα :
μόνον μὴ σκέψιν ὑψηλὴ
σοῦ μένει, μάννα μας καλὴ,
πῶς νὰ τραβᾷς κορδέλα.

Ὁ σεβαστὸς Διάδοχος τὴν πέτυχε τὴν φράσιν
γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὴν κρασί.
Ὁ σέβας ἀδράνειαν, τῆς σκέψεως νωθρότης...
ἐν βαρεῖμαι, Φασουλῆ, σὺν Ἀθηναῖος πρώτης
σκέψιν νὰ μεταβάλλω
γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τᾶλλο,
κατὰ τὴν συζήτησιν καὶ δίχως σκέψιν λίμα...
καὶ τὸ μοῦ φαίνεται πῶς τοῦχει καὶ τὸ κλίμα.

Ὁ τὴν βλέπω, Φασουλῆ, τὴν Ρωμηοσύνην τώρα,
μὲ σκέψιν ἄλλων καρτερεῖ νὰ ζήσῃ ἡ λιμαδόρα.

Μόνο μὴ σκέψιν σοβαρὴ
τῆς δίνει κάπως δρᾶσι
πῶς εὐκολώτερα μ'πορεῖ
τὸ Κεντρικὸ ν' ἀδειάσῃ.

Μόνο γιὰ τοῦτο, μπουνταλά,
δροῦν τὰ μεγάλα τῆς μαλαλά,
κι' ὁ κορβανὸς τῆς ὁ πτωχὸς
τῆς δίνει σκέψεις συνεχῶς.

Καὶ βλέπομε γιὰ Κεντρικόν,
ρουσφεῖ καὶ ρεμουῖλα,
νὰ λειτουργῇ τὸ σκεπτικόν
τοῦ κάθε φαταούλα.

Ἦ Ρωμηοσύνη,
γιὰ σὲν ἂς γίνη

μὰ δρῶσα σκέψιν
φαγὶ καὶ θρέψιν,
ἀνετος πέψιν,
καὶ τέλος στέψιν
κοιλίης χορτάτης
καὶ ἐκλαμπροτάτης.

Καθ' ὅλ' ἀδράνειαν,
σκέψιν καμμία,
καὶ πρὸς οὐράνιον
καὶ πρὸς Ταμεῖα
πέταξ εὐδαίμων,
μάννα πολέμων.

Φ.—Κρισίμους βλέπω τοὺς καιροὺς, ὡ καὶ νυσταλέα,
διὸ καὶ τηλεγράφημα γιὰ τοὺς κατεπείγον
ἐκ τῶν Μεθάνων ἔστειλε στὸν Ἀντιβασιλέα
Πλατούτσας, πρῶτον βουλευτῆς καὶ μέλλον μετ' ὀλίγον.

Π.—Κρισίμους τοὺς καιροὺς καὶ ἐγὼ τοὺς βλέπω τόσο,
ποῦ μὴ σκέψιν μούρχεται... νὰ σὲ ἐξοφορώσω.

**Ὁ Φασουλῆς πολέμους ἀπὸ τῶν
ρεμδάζει στὰ πεδία τῶν μαχῶν.**

Ἰδοὺ τὰ μέρη τὰ κλεινὰ, τὰ μέρη τὰ μεγάλα,
ποῦ πολέμους φέμματα περνοῦν καὶ καβάλλα.

Ἰδοὺ καὶ ὁ λόφος τοῦ Τσακού,
ἐκεῖ τὸ πυροβολικόν,
ἀριστερόθεν περὶ τὸ
καὶ δεξιόθεν ἱππικόν.

Ἐδῶ κυρίως ἐπρεῖαν τρανὰς τῆς πρωτεύουσας
νὰ δοῦν τὰς συγκρούσεις.

μέ κάρρα, μ' αὐτοκίνητα, μέ βιζαβί, μέ σούσταις,
καὶ τόσα ποδοφοῦστανά ξεσχίστηκαν καὶ φούσταις.

Σ' αὐτὸ τὸ πεῦκο κάθισε καὶ ὁ νέος Στρατηλάτης,
ὁ Κόντες ὁ Κορφιιάτης.

Σ' αὐτὸ τὸ πεῦκο ραδιὸν τὸν εἶδα τὸν γαλάντη,
κόκκινο καὶ τὸ πρόσωπο, κόκκινο καὶ τὸ γάντι.

Εἶδα μέ νέφτι τὸ παιδί, μέ νέφτι καὶ τὸν γέρο,
καὶ ἔκει' στὸν λόφο τοῦ Τσακὸ
τὸ μένος τὸ πολεμικὸ
ἔφθασε καθὼς ἔλεγαν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω.

Ἐδῶ μεγάλοι Στρατηγοὶ παρήσαν ἕνας καὶ ἕνας,
ἐδῶ δυνάμεις ἔφιπποι παρήσαν καὶ πεζαί,
καὶ ὁ Κόντες τὰς ἐκύτταζε γενναίως μαχομένας
καὶ ἔτρωγε καὶ τὰ σάντουϊτς ἐκεῖνα τοῦ Σκουζέ.

Τὴν ὄρεξι τοῦ μαχητοῦ τὴν θαύμασαν τὰ πλήθη
καὶ εἶπαν πῶς μέ τὴν ἀσκήσιν καὶ ὁ Κόντες ὠφελήθη.
Εὐπνὸ τὸν ἐχαιρέτησε τῆς χαρκαυγῆς ἡ πούλια
μέ βρόντους, μέ καψούλια,
καὶ πρὶν τῆς ὥρας ἄφησε τὸν ὕπνο τὸν γλυκὸ
καὶ ἔκων ἀέκων ἔσπευσε στήν μάχην τοῦ Τσακὸ.

Γι' αὐτὸ δὲν βρέθηκε κανεὶς ποῦ νὰ μὴν ἀπορήσῃ.
ὁ Κόντες ἐδυνάμωσε
καὶ ἀληθινὰ καρδάμωσε,
καὶ βεβαιώνει σήμερα πῶς δὲν θ' ἀποχωρήσῃ.

Καὶ βάλτε τὸν στήν κούνια
νὰ τὸν κουνήσωμε,
μέ μπόταις καὶ σπιρούνια
νὰ τὸν ὑμνήσωμε.

Νὰ κάνῃ νάνα νάνα
σὲ δάφνης στρώματα,
νὰ τὸν σηκών' ἡ διάννα
τὰ ξημερώματα.

Ν' ἀφήσῃ τὸ χουζοῦρι,
τὸ μεράκι του,
νὰ πίνῃ μέ παγοῦρι
τὸ νεράκι του.

Ν' ἀφήσῃ τὰ χατήρια
καὶ τὰ κόμματα,
νὰ πέφτῃ σὲ τσαντίρια
καὶ σὲ χώματα.

Ν' ἀσκῇ καὶ κάθε χρόνο
γυμνασιόπαιδα,
νὰ παίζει πόκερ μόνο
σὲ στρατόπεδα.

Σ' αὐτὸ τὸ πεῦκο σάντουϊτς τὸν ἔβλεπα νὰ τρώγῃ
μέ πυρωμένο μάτι...
καλὰ τὸ λένε μερικοὶ πῶς πάντοτε τὰ γῶγι
ἔυπν' τὸν ἀγωγιάτη.

Ἐδῶ καὶ ὁ Ράλλης ἔκανε δριμύς τὴν κριτικὴν του
καὶ ὁ Καραπάνος ὁ μακρὺς ἔκανε τὴν δικήν του,
καὶ ἄλλοι τὴν μάχην ἔκριναν σὰν Στρατηγοὶ μπλαζέ
χωρὶς καὶ ἐκεῖνοι σάντουϊτς νὰ τρῶνε τοῦ Σκουζέ.

Κι' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
τί κριτικοὶ

πολεμικοὶ
χωρὶς χακί.

Καὶ Πρεσβειῶν ἀκόλουθοι παρήσαν μέ λοφία
καὶ ἑνὸς ἡ μύτη νόμιζες πῶς εἶναι κλαρινέτο...
ἐδῶ καὶ ἡ λαοφίλητος Πριγκήπισσα Σοφία
τοῦ Διαδόχου τοῦψηνε καφφέ' στὸ καμινέτο.

Ἦσαν καὶ γνωστοὶ μου φίλοι
καὶ ἡ Κικὴ μέ τὴν Κοκώ...
τσακώσαν εἰς τὸ Τσακὸ
καὶ λαγὸ μέ πετραχήλι.

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔβλεπα μετὰ πολλῶν ἀφόνως
ταξιαρχίας ἐρυθρὰς καὶ κυανὰς συγχρόνως,
καὶ ἐννόησα συγκίνησις τὰ στήθη πῶς φουσόνει
καὶ ἀσπροπροσώπους ὅλους μας μὲς ἔβγαλε καὶ ἡ σκία.

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔβγαλα παπούτσια καὶ σουράκια
καὶ ἐχήμηξα φωνάζοντας : μωρὲ μὰ τείναι τοῦτα ;
καὶ μὲς' ὅτῃς μάχης τὸν βρασμὸν ἐνθουσιάζει καί ποῦ
καὶ ἔχασε τὸ γοβάκι της καθὼς τὴν Σταχτοπούτα.

Ἐδῶ τὸν Μπέη τὸν Ἰχσάν τὸν εἶδα νὰ συγκαίρῃ
τὸν Κόντε τὸν ἐρίφη,
μὰ καὶ τὸν Γάλλο Μπρεμὸν Ντ' Ἀρς νὰ τοῦ κρατῇ τὴν
καὶ ἄλλους πολλοὺς μέ ξίφη.
Ἐκεῖ παρῆν καὶ ὁ Πρίγκηπας Ἀνδρέας μέ τὴν ἱλν του
καὶ ὅλοι τὸν ἐκαμάρωναν, καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι του.

Ἐδῶ κορυὰ παρήλασαν μεγάλα καὶ πελώρια,
τώρα ζωὴ καμμία,
μὰ νέκρα καὶ ἐρημία,
καὶ κρᾶζει γύρω μου κραυγὴ : σὶκ τράνσιτ μπέλλι γιὰ.

Ἡ θεὰ τούτων τῶν μερῶν πόσον μέ συγκινεῖ !..
Ὁ Λιόπеси, Μαρκόπουλο, Τσακὸ, Χαλάνδρι, καὶ ἄλλα,
ποῦ μένατ' ἔως σήμερα τοσοῦτον ἀφανῆ,
σὰς βεβαιῶ πῶς τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεσθε μεγάλα.

Κι' ἂν τώρα στήν ἀφάνειαν τὴν πρώτην κοιμηθῇτε
θὰ σὰς ὑμνῇ τοῦ Φασουλῆ τὸ μένος τὸ μουρλό,
καὶ σ' ὅτῃς εἰρήνης τοῦς καιροὺς δὲν θὰ λησμονηθῇτε
καὶ ἀθάνατα θὰ μένετε καθὼς τὸ Βατερλώ.

Στοῦ Τσακὸ τὴν παντέρμη ράχη
προπατώντας ἡ Δόξα μονάχη
ρίχνει μύρτα, κοτίλους καὶ βάρια,
καὶ καλὰ θὲ βροτὰ σιγηλὴ
ἀπὸ σάντουϊτς καὶ ἄλλ' ἀποφάγια,
ποῦ τῆς εἶχαν ἀφήσει πολλοὶ.

Καὶ καμπόσιες ποικιλίες,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Χαρούσινα μηνύματα... ξεκάνει δίχως ἄλλο
μ' ἐκπτώσεις ὅλων τῶν εἰδῶν τὸ Λούβρο τὸ μεγάλο,
καὶ νέο Λούβρο θὰ γενῇ, καὶ κόσμος θ' ἀπορήσῃ
ὅταν ἰδῇ καὶ ἐδῶ τὸ Λούβρο, ποῦναι καὶ στὸ Παρίσι,
μέ πλοῦτον πολυπόικilon, μέ πράγματα μυθώδη,
καὶ μ' ἀμφιέσεις γυναικῶν καὶ μ' ὅλα τὰ χρειώδη.
Ὁ Βῆτα Κανελλόπουλος, ρέκτης καὶ κοτσονάτος,
τὸν ἀδελφὸν Νικόλαον διαδεχθεὶς ἐσχάτως,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὸ νῆον Λούβρο ἀνοίγει,
καὶ γίνετ' ἐταιρεία
μέ μιλιούνια τρία,
καὶ ἔμπρος εἰς τὸ ξεπούλημα, καὶ ὁ χρόνος κατεπεῖγει.